

Csajka Gábor Cyprian

J. Coltrane szaxofonista emlékére

csak el
talán egy lassú bluest beoperálva
a fogak mögé a nyelv alá a szájba
menni nagyszótárnyi csöndekkel az arcon

amit elfelednél az eszméletig oldva
megnyugodva mintha zsebedben pisztoly lapulna
csak el
téblábolni az óceánon át

olcsó vendéghajjá hervad a kötél
s kék helikopter lesz a nagyvilágból
kiröppen magából s újra visszatér

'akkorra' gerinced már ezüst szobor
isten szájában lógó szaxofon
mely fagyos ajka közt tovább zenél

Történetvégi ősz

Bereznai Juditnak

Megint a hurcolkodás
a kicserélt kulcsok, falak
fehér és fehér
ablak és ablakok
más hajnalkép, de ugyanaz az iszonyat
szememben, ugyanazok a szájmeleg
fogadalmak megint, hogy
megváltozom
homlokomat templomhúsra alszom
szeptember utolsó virágai közt
míg az iniciálék mellkasában hervad
tovább ez a történetvégi ősz;
elszállt mellőlünk az idő
mint egy angyal, szárnyain
a legidegenebb felségjellel: az
üres kezekkel, jóllakott

velünk, elég volt belőlünk, s nekünk is
 elég
 ezentúl mások táncoltassanak
 asztalt, poharat
 legyen minden éj léptékű eszme
 másoké, az utolsó szavak, találgatások:
 ki győzött – kérdi az oroszlánbőr
 ki győzött – kérdik a meggyújtott karikák
 ki győzött
 és ki nevet a végén – megkérdezik a
 kölykök is

Megint a városból, csak
 máshova-vissza, maradék aprópénzt
 vetkőzve széjjel, nem az összedőlt
 éjszakában, de már a testedet sugárzó
 sötétben, hol elmerülnek az idegen ágyak
 s minden más elég ebben a
 gyufalángban
 becsukódhatnak a kapuk, ablakok
 becsukódhatnak az emlékkönyvek is
 és az iniciálék mellkasában
 hervadjon csak ez a történetvégi
 ősz, jöjjenek a legyőzött szörnyek
 helyére új, mikroszkopikus címerállatok
 de az esőben feketedő utakat
 magunkra visszaváltom
 mert a jó hír, amit hozhatok
 az is te vagy;
 elroncsolt zenékből néma ellenáram – kell
 hogy előle magunkat visszazárjam
 jövők
 a hajadban elaludni, VÉGE

nem jön többé értünk
 idő